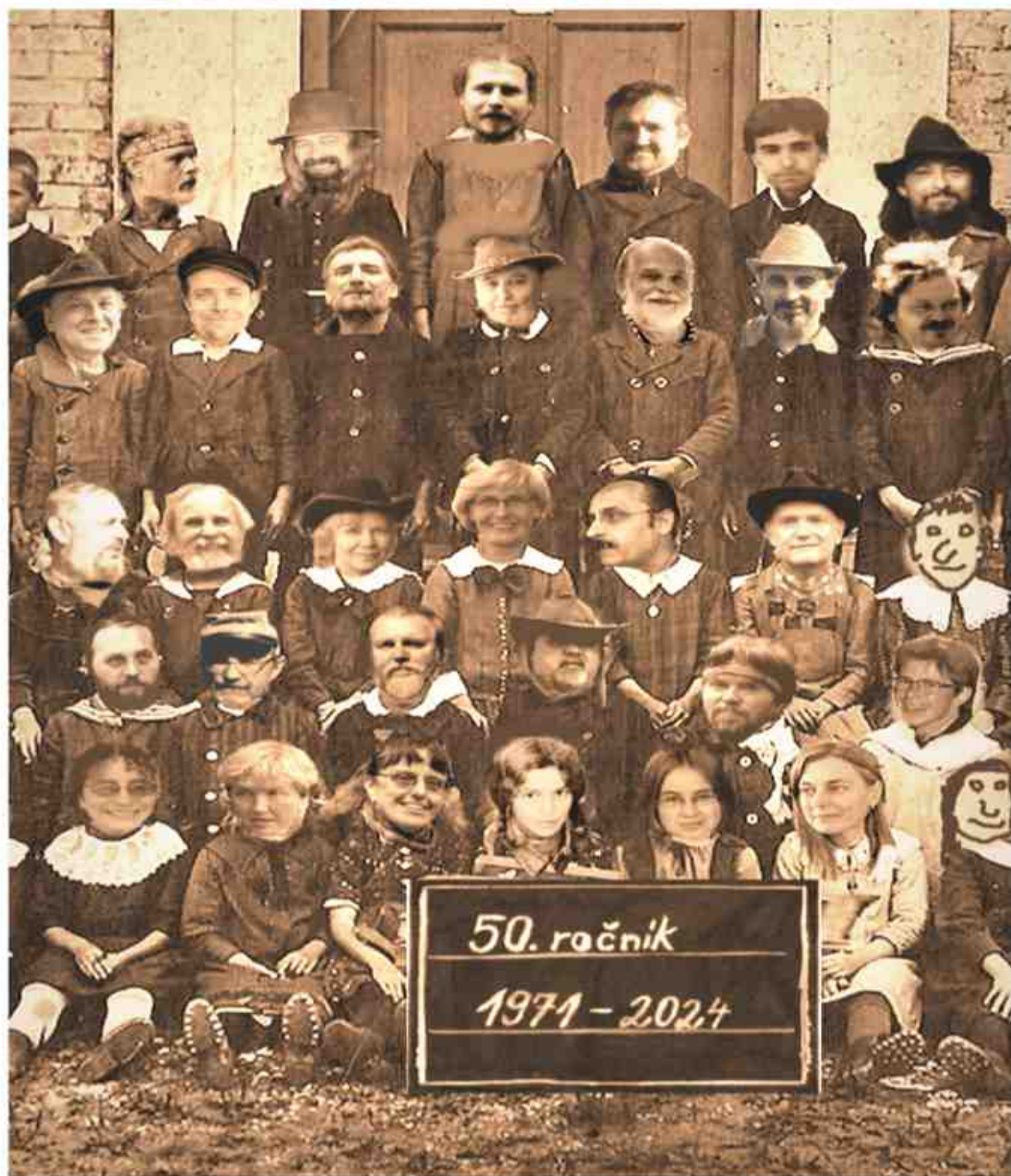

TRAPSAVEC

Sborník Literární Soutěže

Myší války

Milan je můj bratr. Milan věnoval přítelkyni fenku pražského krysaříka. Přítelkyně se s Milanem rozešla. Milanovi zůstal krysařík. Milan chodil do práce. Milan dal krysaříka na hlídání mně. Krysařík mi obsadil postel a odmítl se o ni se mnou rozdělit. Po dvou bojem prosycených nocích jsem si na zemi roztáhla karimatku. Karimatka byla lepší než krysaříkova noha v puse. Krysařík na mě od té doby každý večer shlížel z postele s přivřenýma očima plnýma vítězství a pohrdání. Krysaříkovi jsem začala říkat Godzillo.

„Nesmíš jí dovolit, aby s tebou zametala,“ vysvětlovala mi máma, když jsem ráno baštila smažená vajíčka, zatímco Godzilla pokojně chrupkala na polštářku vedle gauče. V celém domě, vyjma mého pokoje, si ta malá čtyřnohá ďáblice s netopýříma ušima nenárokovala naprosto nic.

„Hm,“ odvětila jsem nevyspale. Bolela mě záda a měla jsem náladu pod psa. Rohlíky byly předvčerejší, absolutně gumové, a vajíčka jsem v mrzutosti přesolila. Nejlepší způsob, jak začít den. Mamka rozdělila čisté nádobí do skříní, otřela linku a po cestě ke kabelce na skříňce v obýváku mi rošťácky rozcuchala vlasy. Díky, mami, to jediný jsem dneska zatím jakž takž zvládla.

„Vždyť je to takový sladký drobeček,“ usmála se na tu podlou krysu na růžovém polštářku. Ten Milan přibalil ke Godzille, když ji tenkrát přinesl. Tvářila se roztomile a sladce. Jako ten polštář. Tenkrát to vypadalo jako „výhodný balíček – nebeský mazlíček“. Jasně. To určitě.

„No není rozkošná?“ sklonila se mamka ke Godzille, aby ji obdařila dávkou pozornosti a laskání. A šunkou. Normálně ji uplácela. „Vy se domluvíte, je skvělá. Ještě že si ji Milan nenechal v tom svém miniaturním bytě. Akorát by tam strádala. I zvířata si zaslouží úctu a solidní podmínky k životu,“ podívala se na mě. Jo, mami, solidní podmínky rozhodně má. Vzhledem k tomu, že si spí líp než já, dalo by se říct, že mám ke zvířatům naprosto dokonalý přístup, který předčil svou dobu. Godzilla si žije, jako si budou žít psi možná tak za pět, deset let. Jsme napřed. Dávají se za to příplatky v práci? Konzervy zadarmo? Wellness pro Miss Psa a její lidskou služku? Ne? Svět je zastaralej.

„Jak to uděláš o víkendu?“ vytrhla mě z přemýšlení mamka. Volala na mě z chodby, zatímco se obouvala na cestu do práce.

„Myslela jsem, že vám ji nechám doma...“ poznamenala jsem. Chystala jsem se na vandr a těšila se, že si od toho teroristického tvora na chvíli odpočinu.

„Ale my nejsme doma,“ překazila mi plány mamka. „Jedeme i s Milanem k babičce kácet ty stromy a tam ji rozhodně nevezmeme, víš přeci, že je na psy alergická.“

Nedívím se, pomyslela jsem si.

„Tak to nějak vymysli,“ poradila mi mamka.

„Já jdu, pa!“

„Pa,“ rozloučila jsem se, těsně než bouchly dveře.

„A ty nekoukej,“ zamračila jsem se na Godzillu, kterou ta rána probudila. „Nebýt těch tvých špagetových nožiček, mohla jsem tě vzít s sebou.“ Godzilla mě poslouchala, jako by ji to vůbec nezajímalo. Což asi taky tak bylo.

„Úplně by ses uchodila,“ vysvětlovala jsem jí, uklížeje talířek. „Celý den t’ap t’ap... pořád... byla bys úplně vyčerpaná,“ pokývala jsem důležitě hlavou. „Pak bys padla a bylo by ti úplně jedno, že spíš v mechu, a ne na mém polštáři!“ uchechtla jsem se.

Počkat, co? POČKAT! CO?!

„Ha!“ trklo mě to. „Tak je to vyřešený,“ usmála jsem se pro sebe. „Ty,“ namířila jsem na Godzillu ukazováček. „Ty jdeš se mnou, milá zlatá. A šlapat budeš. Tak.“ Zamnula jsem si spokojeně ruce. Godzilla na mě soucitně hleděla tváříc se, že pochybuje o mé inteligenci. To ovšem nebylo nic nového.

Plné elánu jsme v pátek odpoledne vyrazily na vlak. Pokud Godzilla tušila, že se na ni něco chystá, nedala to na sobě znát. Předpokládám ale, že jí batoh na mých zádech, velikostí neodpovídající obyčejné procházce, snad cosi naznačil. Pokud ne, pochybovala bych já o inteligenci její.

Musím uznat, že jít na vandr se psem, a ještě k tomu psem o velikosti větší brambory, poněkud ovlivňuje pohled domorodců na osobu psa

doprovázející. Nejedna babička, dědeček či maminka s kočárkem se za naší podivnou dvojicí otočila s úsměvem na rtech. Godzilla se nesla s hlavou hrdě vztyčenou, dávajíc na odiv svých celých 22 centimetrů v kohoutku. Pokud si jí někdo všiml, mohl ocenit krásu typického černého zbarvení s výstavním pálením. Milan si při výběru nechal záležet.

„Kam všichni tak spěchají?“ bručela jsem si pro sebe, když do mě narazil už asi čtvrtý kolemjdoucí s nosem zabořeným v telefonu. Propletla jsem se mezi kufry skupinky studentů vracejících se na víkend domů a na břicho mě zatahal popruh batohu. Měla jsem k němu přivázané vodítko. Neonová šňůra vedla kamsi do změti zavazadel. Vymotala jsem chudinku Godzillu z hlubin tašek, kufrů a nohou a radši ji tím vším chaosem pronesla v náručí.

„Ještě by tě ušlapali, blázni,“ mručela jsem. Obešla jsem postávající paní a málem zakopla o ležícího rottweilera. „Vidíš to?“ naklonila jsem Godzillu nad ležící balvan svalů, na jehož mordě se blýskal kovový náhubek rozměrů krysaříkova košíku na spaní. „To by tě sežralo k svačině, chudáčku,“ překročila jsem psa, kterému bylo veškeré dění kolem naprosto ukradené. Godzilla ani neštěkla. Z výšky sledovala cvrkot a snad poprvé za těch pár dní, co jsem ji hlídala, vypadala nejistě. Bylo mi jí až skoro líto. Soucítila jsem s ní pro to množství lidí, které se nám ani jedné nelíbilo. Psychologie společného nepřítele.

Co mě ale totálně rozsekalo, byla paní ve vlaku, která zburcovala kromě všech průvodčích pomalu i strojvedoucího. Proč? Tvrdila, že ji Godzilla bez náhubku nebo přepravky ohrožuje na životě, a nedala si to vymluvit. Nejdřív jsem se smála, pak nevěřícně kroutila hlavou, snažila se paní vysvětlit, že náhubek na ratlíka by měl velikost většího náprstku, a to se prostě nevyrábí, a nakonec jsem z batohu sundala čepici a dvoukilovou hrozbu do ní uložila. Parádně se tam vešla.

Za okny svítilo teplé slunce pozdního jara, jehož sílu jsme s Godzillou pocítily po přestupu do lokálního motoráčku. Veškeré větrání zajišťovala jen otevřená okna, která ovšem byla při desetiminutové pauze na trase úplně k ničemu. Jazyk jsem měla až na vestě, pot se ze mě řinul. Godzilla slastně přivírala oči, seděla mi na klíně a s nataženou hlavou chytala paprsky slunce předpovídající parné léto. Pominu-li fakt, že jsem na ni byla

ještě pořád naštvaná, byla bych i ochotná přiznat, že vypadala vážně roztomile. To opadlo po prvních dvanácti kilometrech.

Nasadily jsme na ty táhlé kopečky až moc rychlé tempo. Po pěti kilometrech jsem se sama sobě podivila, proč jsem si vzala tak těžké a pevné pohory. Mezi šestým a sedmým, když cesta vedla v podobě pěšiny příkrým svahem, jsem si za to rozhodnutí gratulovala. U osmého jsem byla na polovině původní zásoby vody. Po desátém se začalo smrákat a Godzilla zpomalovala. Po jedenáctém přešel smrkový, hustý, křovinatý les ve smíšený s měkkým mechem. Po dvanáctém jsme zapluly do lesa k úpatí skalní stěny, natáhla jsem hamaku, naházela do ní za posledního světla spacák a pár drobností, které je fakt voprz hledat za tmy, a s úlevou jsem nasávala večerní chlad. Léto se hlásilo, ale za noci si ještě dávalo volno.

Vandrácké večery mají prostě svoje kouzlo, svoji atmosféru, a nic na tom nemohla změnit ani přítomnost Godzilly, kterou jsem ještě pořád neměla ráda. V plápolajících plamenech malého ohníčku jsem ohřívala vodu a sledovala rudé, naoranžovělé nebe, jak se mi přímo před očima měnilo. Taky vám přijde, že teplé západy slunce na čistém nebi trávené venku mají nějaký svůj speciální časoprostor? Dívám se na zapadající slunce, které jako by tušilo, že je v tenhle denní čas nejefektivnější. Nechá mě hledět přímo do něj, což přes den nedovolí bez toho, aby mi vypálilo sítnici. Mám pocit, že se na chvíli zastavil čas. Že je teď úplně jedno, co se kde venku na silnicích, ve městech nebo v televizi děje. Že si teď chvíli můžu dovolit vnímat jenom tohle. Večerní svit slunce je podivně hustý, vláčný, sametový, hladící. A pak je najednou zima, tma a na čelovku, pokud ji i poslepu v batohu najdu, se slétají mračna komárů jako studenti výšek na levný bar. Jak lusknutím prstu.

Voda v ešusu spokojeně bublala, když jsem ji vytahovala z ohně a začala vyrábět něco, co by přesvědčilo můj žaludek, aby dal v noci klid. Na dlouhé vyvařování jsem neměla náladu. Nasypala jsem do vody jakousi směs, co jsem našla doma, a Godzille do širokého hrníčku nasypala hrstičku granulí. Nejdřív jsem měla dojem, že prostě jen pohrdá suchými granulemi, které jí doma mamka většinou obohacovala něčím navíc. Až když nespokojeně štěkla, ačkoliv to jinak neměla ve zvyku, za což jsem ji vzhledem k běžné povaze malých psíků vskrytu uznávala, natáhla jsem se pro hrnek a

zkontrolovala obsah. Místo granulí jsem jí naservírovala směs oříšků, vloček a čehosi dalšího připravenou na snídani. Možná jsem tu baterku měla použít. Hledat potmě granule a snažit se přesypat snídaňovou směs zpátky do pytlíku mi zabralo mnohem víc času než běžně. Ne že bych to běžně dělala.

Godzilla se spokojeně najedla, já mezitím nastrkala věci pod plachtu, vyrobila krysaříkovi provizorní nocoviště, nechala vodítko dostatečně dlouhé, i když zabezpečené, a vylezla do hamaky. Netrvalo ani pět minut a z klidného oddychování mě vyrušilo kňučení. Nejprve jsem do tmy jenom zasyčela. Pak se Godzilla dočkala i okřiknutí. Bylo jí to úplně ukradené.

„Hele, ty,“ vystrčila jsem hlavu z hamaky a posvítila na ni baterkou. „Nech toho, jo? Lehni si na ten tvůj polštář a spi.“

Natočila hlavu, jako by netušila, co po ní chci.

„Nesla jsem ho navíc jenom kvůli tobě,“ oznámila jsem jí. „Normální psi si nesou svůj batůžek, ale ty by ses i pod tím polštářem zhroutila,“ pokračovala jsem. „Tak si lehni a nech toho,“ zalezla jsem zpátky. Godzilla vydržela v klidu přesně do té doby, než jsem zhasla.

„Ty potvoro mrňavá,“ naštvála jsem se a málem z hamaky vypadla, jak prudce jsem se vyklonila. „Tak jednou budu spát nahoře já a dole ty, co je na tom?“ nechápala jsem. Maličký psík pode mnou mezitím zdvihl přední pracky a dožadoval se zvednutí.

„Chceš nahoru, jo?“ zvedla jsem obočí. „Sem nahoru ke mně, jo?“ ujistila jsem se. Godzilla zakňučela. „Do teplíčka, do spacáku... nejsi trochu vypočítavá?“

Nikdy jsem nevěřila na psí oči. Doteď tvrdím, že za to mohla zima a můj soucit k tomu malému, byť protivnému, tvorovi, který se klepal už ve chvíli, kdy jsme měly usínat. Po pár dalších minutách přemlouvání jsem se natáhla, odepla vodítko a Godzillu uložila do spacáku. A ne, nepřiznám, že bylo příjemné mít jednu hřející, hebkou krysku u sebe v široko daleko prázdném lese.

Ráno zazvonil telefon. Godzilla se vyhrabala ze spacáku. Hovor byl od Milana. Godzilla nastražila uši. Na dokonale černém čumáčku se jí blýsklo ranní slunce. Milan mi oznámil, že se stěhuje do sdíleného bytu. V bytě nemohl mít zvířata. Zvíře muselo zůstat u mě. Krysařík je prý inteligentní tvor. Otřesená jsem vypnula hovor. Přísahám, že se Godzilla potouchle usmála.

2. místo Próza do 23 let Anastázie Nováková – Štázy (Sázava)